

Modstand. Jeg gaar ud fra, at den ærede Minister, hvor uenige vi ellers kunne være i andre Ting, dog vil være saa billig at indrømme, at der trænges til en Reform i denne Henseende. Jeg skal f. Ex. minde om den Modstand — og den blev navnlig reist fra Universitetets Side under en tidligere Kultusminister — som i sin Tid blev gjort mod Indførelsen af Examenskommissioner, og som netop medførte, at Kultusministeren ikke kunde gennemføre et Forslag, som han og Rigsdagen egentlig vare enige om at gennemføre om en Forandring i Forholdet ved Universitetet, som han ansaa for hensigtsmæssig, og som hele Folkethinget gjentagne Gange stærkt havde udtalt sig for. Derfor siger jeg, at saa længe dette Forhold haade finansielt og økonomisk og med Hensyn til Administrationen og den Stilling, Universitetet indtager, ikke har Udsgit til i den allernærmeste Fremtid at blive endelig ordnet, saa længe maa Udvalget fastholde, at det er rigtigt at blive staaende ved det, som man nu i en Række af Aar har anset for det Rigtige. I saa Henseende tror jeg ikke, at det kan nytte at komme nærmere ind paa Sagen, jeg tror ikke, at der laaber sig opnaa nogen Overenskomst. — De Bemærkninger, der bleve fremsatte fra den høitærede Minister om Sorø Skovvæsen, have ganske vist aabnet Vinene for, at vi have levet i en Slags Uvidenhed og Wildfarelse paa dette Punkt. Der eksisterer altsaa i Sorø to Skovridere, en rigtig Forstkandidat af een Slags og en mindre rigtig Forstkandidat af en anden Slags, som paa-tænktes engang at skulle blive en rigtig, naar han faar Examen. Han har længe nok været i Reserve, og nu skal man, for at bevare en saadan Reserve for den rigtige Forstkandidat, have en bedre Bolig til den ikke rigtige. Den oprindelige Forstkandidat er vistnok kommen til som Reserve for Skovrideren, og nu kommer der ogsaa en Reserve til Forstkandidaten. Jeg frygter for, at, dersom man vedbliver saaledes at lave Reserver, saa vil man komme til at faae en tredje gal Forstkandidat, der bliver Reserve til den første gale Forstkandidat, indtil de efterhaanden løse af, men dette er vistnok ikke den rigtige Wei at gaa. Dette, at ansætte Folk som Reserver, er vistnok i det Hele en meget tvivlsom Fremgangsmaaade, hvis man vil skaffe dygtige Folk. Noget ganske Andet var det, hvis der var Trang til at faae udført et saadant Arbejde, som forudsætter nogen større Dygtighed end det, en almindelig Skovfoged kan besørge, og man da vilde stræbe efter, at yngre Mænd, der, efter at have faaet en bedre Undervisning, ønskede at fuldkommengjøre deres Kundskaber i Jaget, kunde faae Udgang paa dette Distrikt til at udvide deres Dygtighed; saa er det fuldstændig naturligt, at man ikke tog en almindelig Skovfoged, men tog en Anden, og dersom dette Maal kun kunde naas ved at skaffe en Forstkandidat

Plads der, saa tror jeg strengt taget heller ikke, at der egentlig kunde siges Noget derimod; det dreier sig jo ikke om noget stort Belsøb. Men saaledes er Forholdet aldeles ikke. Man vil gjøre langt mere Nytte haade for selve Sorø Skove og for de yngre Mænd, der ønske at uddanne sig, ved at ansætte, ikke en Forstkandidat men en af de saakaldte Forstassistenten, som ere overordentlig brugbare og dygtige Folk, der vel ikke have taget Forstexamen, men som iøvrigt i visse Henseender i mange Punkter ere lige saa brugbare som Forstkandidaterne, Folk, der have mere ondt ved at komme frem og større Vanskelighed ved at skaffe sig Plads end disse. Det er ofte uformuende Folk, simple Forældres Børn, som enten efter at have været paa en Høistole eller efter at have uddannet sig paa anden Maade have arbejdet sig op til denne Stilling. Hvis det kun gjaldt om ved Sorø Akademis Skove at faae Arbejdet besørget, saa kunde disse to Ting forenes. Jeg tvivler ikke om, at man kunde skaffe Arbejdet bedre udført ved at benytte saadanne Forstassistenter, thi jeg tror, at de ere langt brugbarere og dygtigere Mennesker til saadanne Forretninger end Forstkandidaterne, ved hvilke der uvilkaarlig klæber en vis Fornemhed, og man vilde desuden hjælpe unge Mennesker, som ere i en vanskelig Stilling, frem, og som ikke nødvendig behøvede at tage Forstexamen. Men her faar man det Indtryk, at Meningen er, at man vil have en bedre Bolig for at skaffe Reserver til Embederne, og dette tror jeg er en urigtig Wei at gaa. — Den høitærede Ministers Bemærkning imod at negte det saakaldte Dyrtdstillæg til Regnskabsførerne rammer ikke; thi disse Mænd kunne ikke stilles i Klasse med andre Embedsmænd, det er en privat Forretning, der udføres. — Hvad Bemærkningerne om de private lærde Skoler angaar, da skal jeg ikke komme nærmere ind derpaa. Jeg tror, at jeg tilfredselig tydelig har sagt, at der ikke fra vor Side herker nogen Uvillie mod disse Skoler, og skulde der derfor komme yderligere Undringsforslag om Understøttelse til saadanne, maa man naturligvis gjøre sig bekendt med dem mellem 2den og 3die Behandling. — Med Hensyn til Spørgsmaalet om Valle eller ikke Valle har Ministeren stillet sig neutralt, det vil sige, han har stillet sig paa det Standpunkt: 90 Kr. Det er et Spørgsmaal, som vanskeligt vil kunne afgjøres, thi i dette Spørgsmaal vil Thinget være saa godt som uden Veiledning. Udvalget kan ikke tage Standpunkt, og den høitærede Minister vil heller ikke gjøre det, og vi faae altsaa at se, hvad der vil komme ud deraf. — Naar den høitærede Minister saa bestemte hævder, at den Fordeling, som han har foreslaaet med Hensyn til Bidraget til Seminarierne, skulde være den retfærdigste, tror jeg ikke, at det kan fastholdes. Det er ganske sikkert, at Eleverne ved de offentlige Seminarier ere overhovedet allerede ved selve Tilstebeverelsen paa et offentligt Seminarium og ved den Maade, hvor